

Kapitola 4. Je realita subjektivní nebo objektivní?

Předcházející část: Kapitola 3. Paradigmata reality

KAPITOLA 4

Je realita subjektivní nebo objektivní?

Úvod – Osobní identita: „já“

Mysl je jistá pouze v tom, že ví „já jsem já.“ Ale co označuje za „já“? Já je zdánlivě jedinečné, samostatné, je ústředním bodem pozornosti a je také pravděpodobně podobné „já“ jiných lidí. Lidé předpokládají, že hlavní rozdíl mezi nimi a ostatními lidmi je fyzický nebo situační. Zdá se, že rozdíly vznikají z osobních libostí a nelibostí, domněnek, nebo dokonce dichotomie, jako Descartesovo „Myslím, tedy jsem,“ nebo opačně: „Jsem, tedy myslím“ (Stürme, 2007)? Sekvence vnitřních a vnějších událostí a zážitků buduje data v paměťové bance mozku, takže pocit „jáství“ nyní obsahuje série vnitřních i vnějších událostí spolu s časovou a prostorovou stopou, která také patří k „já“ a k „mé mysli“. Mysl takto postupně vstupuje do obrovské databanky mnoha dat z různých zdrojů a z více úrovní významů a smyslu. S progresivní zralostí vzniká povědomí odpovědnosti, jakož i stupeň svobody v jednání. Ze všech těchto faktorů vzniká obraz subjektivního já jako primárního, záměrného, volního činitele, který provádí volby a je ohniskem prožívání. To je pak také to, co rozhoduje, činí volby, a proto vůle.

Z vnitřního já také vznikají instinktivní potřeby, úmysly, averze a přitažlivosti, je primární ohnisko, jehož hlavní fenomén se nazývá „prožívání“. Pocit já se pak progresivně posune, když se sekvenční data zpracováním sloučí, a konečně mysl dojde k závěru, že je *prožívajícím* událostí minulosti i přítomnosti, uvnitř i vně, tak i očekávané budoucnosti. Tím pádem mysl dojde k závěru, že je prvotní, kauzální, jedinečná, individuální a oddělená od ostatních, ale domněle jim podobná.

Z této složitosti vznikají obrazy osobního a sociálního já (např. „osobnost“) a osobní identita, stejně jako domněnky o povaze lidské existence. Tato integrovaná singularita sebe sama jako „já“ má historii a název a tím se stává osobností, která je spojena s tělem a s jeho četnými živočišnými instinktivními funkcemi, ale má také vrozený smysl autonomie s „já“ jako s primárním příčinným původcem. Celková totalita prožívání je označována abstraktním pojmem „život“. Matrix existence je jednoznačně biologický, přechodný a smrtelný, z čehož vzniká existenční hlavolam, „Odkud jsem vznikl? Jak to že vím? Jak to že vím, že já vím?“ To znamená, že jedinec stojí před otázkou samotného vědomí a jeho abstraktnějším označením jako „duch“.

Vývoj já /ega

Jak již bylo popsáno, využitím jednoduché techniky výzkumu vědomí může být rychle zjištěna pravdivost nebo lživost jakéhokoli prohlášení, včetně konkrétního stupně jistoty, a to prostřednictvím exponenciální stupnice vědomí kalibrováním od 1 do 1000, a tato stupnice zahrnuje všechny možnosti v rámci lidské domény a dokonce i mimo ni. Kalibrované číslo je dosaženo pomocí slepé, neosobní techniky, která vede k biologicky založeným fyziologickým reakcím, které, (stejně jako lakmusový papírek), jsou nezávislé na osobním názoru. To je srovnatelné s měřením osobní teploty nebo jinými klinickými laboratorními údaji. (Viz příloha C pro metodiku). Tato citlivá kvalita je vrozená schopnost biologického života. Historický vývoj vědomí během velkých časových period byl zmapován a již dříve popsán v literatuře (Hawkins, 1995, 2006) a zde je přetištěn pro větší pohodlí.

Kalibrované úrovně vědomí

Zvířecí říše

Bakterie	1
Prvoci	2
Korýši	3
Hmyz	6
Pavoukovci	7
Obojživelníci	17
Ryba	20
Chobotnice	20
Žraloci	24
Zmije	35
Varan komodský	40
Plazi	40
Draví savci (hyena, lev, tygr)	40
Hadi	45
Aligátoři	45
Dinosauři	60
Velryby	85
Delfíni	95

Stěhovaví ptáci	105
Draví ptáci	105
Hlodavci	105
Nosorožec	105
Paviáni	105
Zpěvní ptáci	125

Holubi	145
Lední medvěd	160
Grizzly	160
Vodní buvol	175
Černý medvěd	180
Šakal, lišky	185
Vlci	190
Hroch	190
Pekari	195

Zvířata, která se pasou (zebra, gazela, žirafa)	200
Jelen	205
Bizon	205
Domácí prase	205
Los	210
Dojnice	210
Ovce	210
Skot, dobytek	210
Sloni	210
Opice	210
Farmářský kůň	240
Kočky	240
Papoušek, africký šedý	240
Rodinná kočka	245
Závodní kůň	245
Psi	245
Rodinný pes	250
Rodinné prase	250
Černá vrána	250
Oscar, slavná kočka	250
Gorila	275
Šimpanzi	305

výjimky:

Alex, vyškolený papoušek africký šedý	401
Koko (vyškolená gorila)	405

Zpěv zpěvných ptáků	500
Kočičí předení	500
Pes vrtí ocasem	500

Techniku výzkumu vědomí – svalové odezvy („reflex pravdy“) je možné využít přibližně u jedné třetiny lidí v Americe (pokud mají integrovaný záměr). Musí mít úroveň vědomí přes 200 a více se zajímat o pravdu než o posílení svého oblíbeného názoru. Čím vyšší je úroveň vědomí účastníků (a čistý záměr), tím vyšší je přesnost (Jeffrey a Colyer, 2007).

Použitím jednoduché techniky může být kvalita vědomí vyjádřena jako myšlenka, pocit nebo vědění analyzována a popsána na progresivní stupnici, jejíž pomocí je možné získat specifickou míru pravdy odhalenou souborem otázek a odpovědí. (Test svalové síly je nejjednodušší, ale existují i jiné, jako je například reakce zornice, Davis, 2007), nebo změny ve funkci mozku zjištěné magnetickým zobrazením. Na fyziologické reakce na pravdu ve srovnání se lží jsou v současnosti zaměřené rozsáhlé výzkumy za mnoho milionů dolarů prováděné vládními bezpečnostními agenturami (Applebaum, 2007) Spojených států amerických, jakož i současnými systémy Transportation Security Administration „Spot Security“ na letištích k detekci možných teroristů.

Reflexním sebezkoumáním bude zjištěno, že myšlenky a mentální procesy jsou jedinečné, oddělené a odlišné od jiných a proto se označují jako „lineární“, což znamená, že jsou definovatelné stejně jako umístitelné v prostoru, čase a vztahu. Naopak schopnost uvědomit si to, co je drženo v mysli, je následek celkového nelineárního vědomí. To znamená, že pole vědomí je jako prázdná obrazovka televizního setu. Lineární obsah je program, který pak může být zobrazen. Veškeré zkušenosti jsou tedy současně obsah (vnímání, obrazy, myšlenky, pocity, atd), osvětlené nelineárním polem kontextu (světlo vědomí).

Neschopnost dělat tento rozdíl je důvod, proč převažující, údajně vědecká diskuse a argumentace o povaze vědomí je tak omezená a neproduktivní, neboť kalibruje na úrovni 400 nebo dokonce obvykle ještě níže. Je důležité rozlišovat substrát nekonečného energetického pole vědomí (úroveň 600 a vyšší) od omezeného lineárního duševního obsahu (např. myšlenky, obrazu, pocitu a vzpomínky).

Vědomí je tedy neosobní „danost“, ale jeho obsah se skládá z lineárních definic v čase a prostoru, které jsou také důsledkem programování a které může být buď úmyslné, nebo náhodné. Lidská mysl je tedy jak subjektivní, zkušenostní a selektivní, tak i neosobní, neselektivní, a neúmyslná. Z tohoto důvodu je mysl nejistá, zda jsou obrazovka nebo program opravdu „reálné“. Prostým pozorováním je zřejmé, že kvalita vědomí je prvotní neosobní schopnost, která je vnitřním stavem života samotného, ale že jeho konkrétní obsah má osobní historický vývoj.

Je realita subjektivní nebo objektivní? V určitém okamžiku introspektivní mysl uvažuje o pravdě v kvalitách jako: „Jak vím? Jak vím, že já vím? Jak vím, že to, co předpokládám, že je pravda, je skutečně pravda?“ Dále: „Odkud vznikl život a jaký je jeho zdroj?“ Tento subjektivní stav je nelineární, prvotní a prvořadý. Z

tohoto neosobního pole vzniká velmi osobní pocit „já-ství“ jakožto primární kvalita obsahu. Tento základní subjektivní pocit „já“ je schopný reflexivního *sebe-vědomí*, zatímco naopak mysl pouze *myslí*.

Jak již bylo zmíněno dříve, René Descartes učinil klíčové pozorování, že existuje mysl sama o sobě (*res interna / cogitans*), a pak existuje vnější realita (*res externa* – svět nebo příroda jako takové). Princip může lze vidět jako rozdíl mezi vnímáním a podstatou. Že existuje často velký rozdíl mezi oběma stavy je dilema lidstva, jak uváděli mudrci v historii, jako například Sokrates ve výroku, že člověk si vždy vybere to, co se mu zdá být „dobré“, ale jeho potíží je, že neví, co je „skutečné“ dobro a co je iluzorní (tj. rozlišovat vzhled od podstaty). Všimněte si, že „dělání dobra“ (úroveň 190) často přináší dlouhodobé sociální katastrofy (Charen, 2004).

Rozpoznání této disparity je všech duchovních tradicích a učeních základním a zásadním principem a uznání primárního defektu člověka se odborně nazývá „nevědomost“. V oblasti výzkumu vědomí je vidět, že omezení vznikají z evolučních stupňů vědomí samotného (osobní a kolektivní). Tak vzniká problematika trestuhodnosti a odpovědnosti za důsledky lidských voleb a jednání.

Konstrukce lidské mysli

V předchozích pracech a studiích (Hawkins, 1995 – 2006) byla struktura lidské mysli přirovnávána k počítači s tím, že základní struktura mysli se podobá hardwaru a její obsah softwaru. Mysl má omezenou kontrolu nad obsahem programování, to znamená, že člověk je zároveň zodpovědný i dosud nevinný.

V tomto informačním věku je programování mysli nepřetržitě a konstantní, ale mysl chybí ochranné mechanismy, proto může uvěřit všemu, když se to pouze opakuje, bez ohledu na to, jak je to pobuřující nebo absurdní. To již uvedl Joseph Goebbels, ministr propagandy Hitlerovy Třetí říše. Takové programování je přirovnáno k indoktrinaci, která působí mimo vědomí. Lidská mysl ve skutečnosti nevědomky podléhá neustálé indoktrinaci (viz Horowitz, 2007).

Výše uvedené je samozřejmě nyní všeobecně známo. Experimentální výzkum vězeňské stráže a vězňů (Milgram, 1974; Zimbardo, 2007) naznačuje, že i normální lidé se mohou proměnit v kruté pronásledovatele. To dokládá i slavný film a kniha *Lord of the Flies (Pán much)*.

Za vhodných podmínek může být aktivován primitivismus, který vyplouvá z hlubin Freudova „Id“, je vyneseno na povrch („going postal“ je americký slangový výraz pro vraždění na pracovišti, poz. překl.), a vyjádřen svou destruktivní činností, jak se ukázalo v případě masakru dvaatřiceti nevinných lidí na Virginia Tech University, který spáchal student Cho Seung-Hui (úroveň 5!) v dubnu 2007. Ten samý primitivismus je v řádění vrahů na pracovištích a ve školách a v přebujelé kriminalitě, ke které došlo následkem katastrofy hurikánu Katrina, po kterém následovala skutečná sociální anarchie.

(Člověk se diví, zda jsou domnělí anarchisté přičetní, když vidí katastrofu anarchie ve skutečném reálném životě, v kontrastu k její filosofické propagaci

jako sociální teorie).

Stručně řečeno, mysl je biologickou evolucí konstruována tak, že její schopnost rozeznat dokonce i praktickou realitu od iluze a emočně zkresleného vnímání není pouze narušená, ale také výrazně omezená. Toto omezení se stává nejmarkantnější v úrovních vědomí pod 200, takže substrát vědomí pro osobní i politické násilí může kalibrovat i na tak nízkých hodnotách, jako jsou 10 až 20 (např. teroristická indoktrinace).

Fyziologie mozku sama o sobě je odrazem úrovně vědomí, jak je znázorněno na následujícím kritickém schématu mozkové fyziologie.

Funkce mozku a fyziologie

POD 200	NAD 200
Dominance levého mozku	Dominance pravého mozku
Lineární	Nelineární
Stres – adrenalin	Mír – endorfiny
Boj nebo útěk	Pozitivní emoce
Poplach-odpor-vyčerpání	Podpora brzlík
(Selye-Cannon: Boj / útěk)	

Zabíjecí buňky a imunita zabíjecích buněk klesají	Počet zabíjecích buněk a imunita stoupají
Narušení akupunkturních meridianů	Léčení
Choroba	Vyvážený akupunkturní systém
Negativní reakce svalů	Pozitivní reakce svalů
Neurotransmitery	Serotonin

Cesta k emocím je dvakrát rychlejší než přes prefrontální kůru k emocím	Cesta k emocím je pomalejší než odpověď z prefrontální kůry a éterického mozku.
---	---

Zornice se rozšíří	Zornice se zúží
--------------------	-----------------

Důležité:

Duchovní úsilí a záměr mění funkci mozku a fyziologii těla a vytváří zvláštní prostor pro duchovní informace v prefrontální kůře pravého mozku a jeho souhlasného éterického (energetického) mozku.

Schopnost jednotlivce rozpoznat realitu je následek úrovně vědomí a shodné mozkové fyziologie. Je pozoruhodné, že duchovní záměr výrazně zvyšuje duševní schopnosti a mozek funguje tak, že mysl má větší schopnost skutečně rozlišovat podstatu. To

znamená, že odpověď na otázku: „Co je smyslem života nebo světa? „závisí především na kalibrované úrovni vědomí a souvisejícího fyziologického mozku člověka, který klade otázku. Celkově vidíme, že čím vyšší je úroveň vědomí (vyšší mysl), tím větší je schopnost rozeznat pravdu, esenci a realitu od iluze a emočně zkresleného vnímání (nižší mysl).

Smysl pro realitu

Mysl automaticky předpokládá, že si je neustále vědoma reality, a neví, že to, co považuje za realitu, je vlastně pouze vlastní předpokládaná vnitřní funkce pro zpracování, která byla nazvaná „proživač“ (Hawkins, 2000 – 2006). Údaje tedy již byly automaticky zpracovány a upraveny pomocí mechanismů ega během 1/10.000 sekundy, a byla jim přidána nebo odečtena hodnota, význam a důležitost, emocionální tón a odstíny paměti a významu. Co obyčejná mysl považuje za „pravdu“, je ve skutečnosti zpracovaný komplex složený z tisíců proměnných dat, různou měrou upravených na základě výběru, zkreslení, emocí a preferenčního hodnocení. Tento stříh se provádí nevědomě v 1/10.000 sekundy a není eliminován ani přemostěn, dokud člověk nedosáhne osvícení (úroveň 600 a výše).

Víra a věda

Pojem „věda“ znamená oddělené pozorování údajů a předpokládá nesobeckou objektivitu, dialektiku rozumu, racionalitu a logiku. Zpracování dat je považováno za „objektivní“, a současně jsou hodnota, význam a smysl výsledkem subjektivního zabarvení. Zatímco abstraktní obory vědy jsou v úrovních 400+ (viz mapa vědomí), individuální vědecké experimenty často padají hluboko pod potřebnou úroveň pravdy 200 (například „junk science /pavědy/“). Ve skutečnosti může stejný vědec, v různých obdobích svého života, provádět výzkumné experimenty, které se dosti široce liší, od vysoké úrovně jako je 460 až k 170, v důsledku interference záměru.

Příkladem toho je nedávná studie o účinnosti modlitby v podpoře hojení, která se objevila v časopise *American Journal of Cardiology* (duben 2006) a oznamuje negativní výsledky. To je samozřejmě v protikladu k údajům z bohaté literatury, která vznikla v průběhu let, a která potvrzuje opačný závěr, a je v rozporu se zkušeností milionů uzdravených lidí z věřících modlitebních svépomocných skupin. Výzkumný projekt mnohaleté studie za mnoho milionů dolarů kalibruje na nízké úrovni 170. (Kupodivu tato studie byla financována z prostředků nadace Templeton, která kalibruje na úrovni na 500.)

Podobným příkladem je Crickův výzkum, který vedl k objevu šroubovice DNA. Tento výzkum kalibroval na úrovni 440, zatímco jeho poslední výzkumný projekt, který byl navržen tak, aby ukazoval, že vědomí je výlučně výsledkem nervové aktivity, kalibroval na pouhých 170. (Byl ateista.)

Odchyłka vědy od autentické pravdy je na denním pořádku v důsledku zvýhodňování zdrojů financování pro zpolitizované postoje a podporované příčiny, kterými se víra ve vědu stává „vědeckostí“, kde se víra spojuje se slepým nadšením. Tak „environmentalismus“ vede k panice kvůli oteplování Země, údajně kvůli lidským příčinám (skleníkové plyny a podobně), což kalibruje jako klam (úroveň 190).

Hluboké polární ledové vrty a jiné údaje naznačují, že cykly oteplování Země jsou důsledkem magnetické aktivity slunečního povrchu (Lehr a Bennett, 2003; také Mehlman, 1997). Tyto studie kalibrují na úrovni 455, což je úroveň vědecké platnosti. Všimněte si, že zatímco hmotnost arktického ledu se zmenšila, objem antarktického ledu se zvýšil ještě víc než ztráta Arktidy.

Journal of American Medical Association (červen 2005) oznámil, že jedna třetina výzkumných zpráv se později ukáže být omylem.

Kolektivní výzkum údajných nebezpečí pasivního kouření kalibruje na úrovni 190 a byl prohlášen za neplatný federálním soudem (Meier, 1998). Dokonce i studie, spojující obezitu s onemocněním v pozdějším životě, byla, jak se ukázalo, nadhodnocená o dvě stě procent.

Dalším zdrojem zavádějících vědeckých výzkumných zpráv je dezinterpretace statistických korelací jako příčin. (Skutečnost, že devadesát procent lidí, u kterých se vyvíjí tuberkulóza, nosí hnědé boty, neznamena, že hnědé boty způsobují tuberkulózu.) Že statistické korelace nejsou příčina, bylo také ohlášeno Austinem v *The Economist* (únor 2007). Paradoxně, čím více prestižní je oznamující instituce, tím větší je pravděpodobnost chyby.

To je zřejmě způsobeno sdělovacími prostředky, kvůli výhodě velkého jména jako domnělého sponzora. Všimněte si, že téměř všechny velké historické objevy, které jsou velmi prospěšné lidstvu, pocházejí z velmi skromných začátků (např. Flemingův objev, který nakonec vedl k vývoji penicilinu).

Vzhledem k přirozeným vadám a rozmarům lidské mysli není možné bez kalibrace vědomí skutečně zjistit úroveň pravdy, i když je vyjádřena, jak bylo zamýšleno. Zatímco pravděpodobná předpojatost může být podezřelá nebo ji lidé mohou tušit, pravda může být jednoznačně zjištěná a dokázána výzkumem vědomí. Pak se zjistí, že v téměř každé lidské činnosti mohou být odhaleny hluboké lži. Nicméně většina lidí je ovlivňována běžnými sociálními přesvědčeními (např. země je plochá, slunce obíhá kolem země), které jsou zdokumentovány ve známých knihách *Extraordinary Popular Delusion (Pozoruhodné populární klamy)* a *Madness of Crowds (Šílenství davů)*, Mackay, [1841] 2003).

Dominance subjektivity

Smysl „pro realitu“ je důsledkem subjektivního zpracování, a tak všichni předpokládají, že „objektivita“ sama o sobě je čistě subjektivní předpoklad a závěr. Vnitřní subjektivita je tedy, a priori, předpoklad všech duševních zpracování a funguje jako dominantní premisa. Přesně a specificky je možné říci, že „objektivita“ sama o sobě je čistě subjektivní předpoklad.

Pocit „skutečné reality“ ale také doprovází změněné stavy vědomí, jako jsou sny, hypnóza, stavy fugy, halucinace, bludy, vyvolané sugesce, únosy UFO (úroveň 170), zkušenosti z opuštění těla, zážitky z jiných sfér a „vize“, jako je astrální trans.

Naproti tomu existují stavy amnézie, které mohou být krátké a přechodné, nebo

mohou trvat několik hodin, dní nebo i déle. Dlouhodobé stavy můžeme vidět u poruch rozštěpených osobností. Takové osobnosti, jako „Jekyll a Hyde“ skutečně existují, a dvě osobnosti v jednom člověku současně kalibrují zcela odlišně. Některé z těchto případů hrají kriticky důležitou roli ve velmi závažném porušení bezpečnosti, včetně projektů atomové energie, kde zběhnutí vysoce postavených dvojitých agentů vedlo k atomovému nebezpečí současného světa (např. Robert Hansson, Klaus Fuchs a Rosembergovi).

Rozdvojené osobnosti, aniž jsou podezřelé, pokračují v současné době v činnosti a představují vážné riziko pro bezpečnost ve Spojených státech. Mohou být odhaleny jen technikami kalibrace vědomí, kterými dochází rychle a snadno k jejich identifikaci. To je důležité, protože v dnešním jaderném světě jsou ohroženy životy milionů nevinných lidí.

Následující část: [Kapitola 5. Věda a náboženství: Úrovně Pravdy](#)